

στ' ἀκρογιάλια πού ἀρμένιζα;
—Εἶχα ἀνοιχτά τὰ μάτια
μὰ ἡταν σύθαμπτο,
κοντά κοντά περάσαμε
καὶ προσπεράσαμε
ἔγω μὲ τὸ Νοτιά
καὶ σὺ στὴ δύση σου.

ΣΑΝ ΚΑΡΑΒΙ

Φύσηξε ἔνα ἀγέρι, ξεπορτήσανε
μοσχολουσμένες οἱ καρδιές μας
κι ἀρμενίσανε
πρωὶ πρωὶ τῆς Παναγίας ἀνήμερα
καὶ πῶς ν' ἀντέξει,
μάνα μου,
τόση χαρὰ ἡ καρδιά μου,
ματζουράνα μου.

ΠΟΙΗΜΑ

Κάθε σου δάχτυλο
καὶ μία δυναστεία
δλεις χαϊδένουνε τὰ μαλλιά σου
κυρά τοῦ Κόσμου.

ΚΩΣΤΑΣ ΛΟΓΑΡΑΣ

ENNIA ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Στὴ Μ.Σ.

Περιμένουμε νὰ ῥθεῖ τὸ δλόγιομο φεγγάρι.
Πανώριο τὸ πρόσωπό σου στὰ χέρια
μόνο νὰ μὴ νυστάζουμε.
Τὸ φεγγάρι κυλάει στὰ χέρια σου καὶ
ἔγω βάφω τὸ χῶμα κόκκινο καὶ σ' ἀλμάτων.
“Ηρθε τὸ δλόγιομο φεγγάρι δὲ νυστάζει.
“Ομως γυρίζουμε, γυρίζουμε στὴ νύχτα χωρὶς τέρμα
δὲ θάκουμε ἑαυτό.
‘Ο ἀέρας σφυρίζει ἀνάμεσα στ' ἀδειά
καλάμια.
Μὴ φεύγεις, τὸ φεγγάρι θὰ σθήσει,
δέρας, τὸ δλέπεις, φυσάει,
στὴ νύχτα πῶς νὰ δρῶ φωτιά νὰ ζει.
Καλὴ μου, κι ὁ κόσμος μεγαλώνει.

2

Σιγά - σιγά ἡ νύχτα ἀραιώνε.
Σιγά - σιγά ἡ μέρα πύκωνε.
Σιγά - σιγά ἡ ίστορία μας μεγάλωνε.

3

Σ τὸ Σωκράτη Σ.

Ποῦ τρέχεις, ποῦ τρέχεις, ποῦ πᾶς, ἀ-
(σπρόμαυρη μέρα;
Ντύθηκα τ' ἄσπρα κι ἔψυγες. Ντύθη-
(κα μαῦρα κι ἔψυγες.
Ποῦ τρέχεις, ποῦ τρέχεις, ποῦ πᾶς ἀ-
(γνωστή μέρα;

4

Τὸ τρελό δέντρο στὸ ποτάμι.— ‘Ο ἦ-
(λιος κάτι θέλει.
Τὸ τραγουδιστὸ νερὸ στὰ πόδια μου.—
(Βαθιὰ στὰ μάτια μου δμορφίᾳ.
‘Η Καλὴ μου ἔρχεται.

5
Οἱ γυναίκες σουρουπώνουν μὲ τὶς κα-
(ρέκλες τοὺς στὴν πόρτα.
“Ομως ἀνθρώποι δὲ περνῶνε.
Καὶ περιμένουν.
‘Αν ποτὲ περάσουν, ποιὸς θὰ τοὺς πεῖ
(τὴν καλησπέρα;

6

Αὐτὴ ἡ γλύκα
τὸ ἔραμε πῶς ἡταν ἀπὸ σένα.
“Ομως τὴν ἀφήσαμε καὶ πέρασε
καὶ τὴν ἔχασαμε μὲ τὸ νερό,
ποὺ δὲ θυμάται πιὰ τῇ γῇ ποὺ πότισε.

7

Τώρα, ποὺ περνάει ἡ νύχτα μέσα στὰ
(μάτια μου,
δνειρεύουμαι τὸν ἥλιο, πῶς ἔμπαινε
(στὶς φλέβες μου.
Ψυχὴ μου, πονᾶς.
Κι δταν σὲ γνώρισα, πόσο ἤσουνα χα-
(ριτωμένη!

8

Εἶχε καὶ τὶ δὲν εἶχε νὰ μᾶς πεῖ δ
(μπτάριμπ' - Ἀλέκος.
“Ομως δὲ πρόλαβε νὰ μᾶς μιλήσει.
Τὸν ἀφήσαμε κι ἔψυγε μὲ τὸ θάνατο
(καὶ τὴ δροχή;

9

Δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ λουλούδια καὶ γλυ-
κείες στιγμές.
Δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ καθαρὰ νερὰ κι ὡ-
ραία παιδιά.
‘Εδῶ υπάρχει μόνο ἡ φωνὴ μας κομ-
ματισμένη,
ποὺ σέρνεται στὰ μαραμμένα λουλού-
(δια,
στὸ ρυτιδωμένο χρόνο, στὰ μουχλια-
(σμένα νερά
καὶ στὰ τρομαγμένα παιδιά.
“Ενας ἔνος τὸ δράδυ μᾶς ἐκλεψε τὸ
(αίμα.

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

ΔΕΚΑΕΣΗ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

“Αν χαθεῖς, ὑποτάξου
στῶν κυπαρισσῶν τὴν ἀκρα.

Γιὰ τοὺς χυμοὺς τῆς ἀνοιξῆς,
σοῦ λέω, μὲ τῆς γῆς
τὶς πολύλαβες ρίζες.

Παίζω τὸ κορμὶ τοῦ πόθου
μέσ' ἀπὸ γυάλινους θόλους
μὲ τὸ παιχνίδι τῶν ἀστεριῶν.

‘Ο οὐρανὸς μᾶς δένει,
στὰ χλία καλοκαΐα
τῆς ἥδης μας.

Βροχὴ στὰ μούσκλια
καὶ δρέχει ὀκόμα
στὸ μέτωπό σου.

‘Ανοιχτογάλανοι καημοὶ¹
ένας ὥκεανός
συδαυλίζει τὰ χειλὶ σας.

Εἴμαι νερὸ²
κι εἰν’ τὸ κορμὶ τοῦ χώρου
λάκκος.

Τοῦ κάκου γυρεύεις τὴ δύση
στὶς ἀχνές σκιές,
τὶς θροῖζει τῆς αύγης δό πόθος.

Μιλᾶ τὸ νερὸ
στὸ μεθυσμένο μεσημέρι,
σκόρπιο αύλάκι.

Μόνη κυμάτιζα τὰ γυμνὰ χέοις,
μὰ καμμιὰ δροσιὰ δὲν ἔφτασε
νὰ τρικυμίσει τὰ κόκκαλα.

Οἱ ίσκιοι δουλεύουνε,
νὰ σκάδουν τ' ἀχναρία
διαθύτερα δπ' τὸ δάρος μας.

Οἱ ρυθμοὶ μεστώνουν
στὰ μέλη μας
μιὰ εἰκόνα λειψοῦ χρόνου.

Μὲ ποιὰ κίνηση
ροδίζει δέρωτας
τὴ μακριὰ κλαγγὴ
τοῦ φόδου;

Μέρα, ποὺ γδύνεσαι
κατάστηθα στὴν αὔρα,
νιώθω τῇ χαραυγὴ σταγόνα
στοὺς ἔνους κάλυκες.

Μοῦ μένει
ἀκέρια κίνηση
δρυθμός, ποὺ τανύζει
τὸ δέρμα.

Ράγισε δέρωτας τῆς δροσιᾶς
ἀπὸ ἥχους παράλληλους,
μὰ ἀπ' τὴ γῆ μᾶς ἐνώνουν
οἱ πόροι τῆς μέθης.

ΤΕΡΕΖΑ ΣΙΝΙΓΑΛΙΑ

ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Γαλάζια πουλιά
χύνονται σὲ μὰ κατάλευκη ἀσυστο
πότε ψηλά, πότε ώς τὸ χῶμα
δεξιά - ζερδά
ῆλιος - δροχὴ
“Ολο στροφὴ κι ἐπίπεδα·
δγιες τῆς φύσης οἱ καμπύλες

2

Γλυκό πρωΐ
Σὰν πανηγύρι δέρωτας στὴ δρασαλή
ἐρχεται
μ' ἔνα κροτάλισμα βλεφάρων
‘Αχνή ἡ καρδιά
λευκό πούπουλο δ νοῦς
σὰν ταξιδεύει μέσ' στὴν αὔρα
τοῦ φθινοπώρου...

3

Νὰ κινηθεῖ λίγο τὸ πράσινο πεῦκο
κι ἡ ἡλιαχτίδα θὰ πηδήσει
στὸ χωράφι τοῦ δρόμου
μὲ τὸ λικνιστικὸ τρόπο τῆς
(δικῆς τῆς χάρτης,
νὰ μείνει δ σταυρὸς στὸ δείχτη
(τοῦ ἡμερολογίου,
μιὰ τρυφερὴ πευκοδελόνη.

4

‘Η θέληση πέφτει στὸ σῶμα σου
σὰ λυγερή δροχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ.
TITINA ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ